

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

2 Obo/66/2012

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **A.**, zastúpeného **J.**, za účasti vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľa **F.**, zastúpeného **B.**, proti odporcovi **M.**, správcovi konkurznej podstaty úpadcu **V.**, zastúpenému **A.**, **o vylúčenie vecí zo súpisu majetku konkurznej podstaty**, na odvolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. marca 2012 č. k. 10Cbi/27/2010-352, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 13. marca 2012 č. k. 10Cbi/27/2010-352 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom z 13. 03. 2012 č. k. 10Cbi/27/2010-352 uložil odporcovi povinnosť vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu **V.** nehnuteľnosti vedené na liste vlastníctva č. **X.**, kat. úz. **N.** ako – pozemok parcela reg. „**C**“, parc. č. **X.**, o výmere 886 m², zastavané plochy a nádvoria. Odporcovi súd ďalej uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 1 398,95 eur titulom náhrady trov právneho zastúpenia.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ sa domáhal vylúčenia nehnuteľností zapísaných na **L.**, kat. úz. **N.**, parc. č. **X.** o výmere 1 342 m², zastavané plochy a nádvoria a parc. č. **X.**, o výmere 286 m², zastavané plochy zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu s odôvodnením, že predmetné nehnuteľnosti boli ku dňu

vyhlásenia konkurzu vo vlastníctve K. a tieto boli prevedené na navrhovateľa kúpnu zmluvou zo dňa 28. 10. 2009 spísanou vo forme notárskej zápisnice. Predmetné nehnuteľnosti neboli vo vlastníctve úpadcu ku dňu vyhlásenia konkurzu a úpadca ich nenadobudol počas konkurzu a nejde o majetok, ktorým by dlžník zabezpečil svoj záväzok.

Uznesením zo dňa 14. 02. 2012 súd za prítomnosti všetkých účastníkov konania a na návrh navrhovateľa pripustil zmenu žaloby v tom zmysle, že navrhovateľ sa domáhal vylúčenia z konkurznej podstaty úpadcu len nehnuteľnosti vedenej na liste vlastníctva č. X., kat. úz. N. ako pozemok parcela reg. „C“, parc. č. X., o výmere 886 m², zastavané plochy a nádvoría.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne. Zmluvou č. 48/1992 zo dňa 27. 07. 1992 nadobudol úpadca v súlade so zákonom č. 92/1991 Zb. od FNM SR privatizovaný majetok a podľa výpisu z LV č. X. zo dňa 10. 03. 2000 boli predmetné nehnuteľnosti vo vlastníctve V. Na základe žiadosti zo dňa 28. 07. 2000 o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti podniku Výkonný výbor FNM dňa 22. 08. 2000 rozhodol o udelení súhlasu na odpredaj nehnuteľného majetku a súčasťou tohto súhlasu boli aj predmetné nehnuteľnosti. Kúpnu zmluvou zo dňa 12. 10. 2000 previedli V. nehnuteľnosť parc. č. X., o výmere 1628 m² na kupujúceho K. s tým, že v čl. III bod 1 sa zmluvné strany dohodli, že kúpna cena v sume 27 830,45 eur (838.420,-Sk) bude vyplatená na účet súdnej exekútorke J.

Kúpnu zmluvou spísanou vo forme notárskej zápisnice č. N 288/2009 zo dňa 28. 10. 2009 previedol K. na navrhovateľa nehnuteľnosť zapísanú na LV č. X., kat. úz. N. ako parcela registra „C“, parc. č. X., o výmere 1628 m².

Súd prvého stupňa poukázal, že ustanovenie paragrafu 19a zák. č. 92/1991 Zb. zavedené zák. č. 190/1995Zb. je účinné od 14. 09. 1995 bez prechodných a záverečných ustanovení. Podľa názoru súdu ide o normu, ktorá vykazuje znaky nepravej retroaktivity.

Námietka odporcu, že kúpna zmluva zo dňa 12. 10. 2000 je v súlade s § 19a zákona č. 92/1991 Zb. o veľkej privatizácii absolútne neplatná z dôvodu, že kúpna cena za predmetné nehnuteľnosti nebola zaplatená na účet FNM, je podľa názoru súdu nedôvodná. Podľa súdu

prvého stupňa z výpovede svedkov I.I.I. vyplýva, že FNM SR, úpadca a kupujúci sa dohodli v čl. III ods. 1 kúpnej zmluvy zo dňa 12. 10. 2000, že kúpna cena bude poukázaná na účet súdnej exekútorky, ktorá vykonávala exekúciu v prospech P.

V ustanovení § 19a ods. 3 zák. č. 92/1991 Zb. použil zákonodarca formuláciu „takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu“. Podľa názoru súdu táto formulácia nebráni tomu a zákonodarca s tým pravdepodobne počítal, že nastane situácia, kedy je potrebné a nutné použiť finančné prostriedky získané z predaja privatizovaného podniku na úhradu záväzkov, ktorých nesplnenie by priamo ohrozilo chod privatizovaného podniku. Ako uviedol svedok I. na základe vykonávanej exekúcie boli zablokované účty úpadcu, a preto bolo nutné uhradiť záväzky v rámci vykonávanej exekúcie. Súd ďalej konštatoval, že ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením zaviazať nadobúdateľa privatizovaného majetku na bezodkladnú úhradu záväzkov voči FNM SR podľa privatizačnej zmluvy, zvolil by pravdepodobne formuláciu „takto získané prostriedky musia byť poukázané FNM na úhradu záväzkov v zmysle zmluvy podľa § 14“. V takom prípade by v kúpnej zmluve bolo priamo uvedené ako miesto plnenia kúpnej ceny číslo účtu FNM SR. Podľa názoru súdu teda bolo možné, aby priamo v kúpnej zmluve bolo dohodnuté, že kúpna cena bude poukázaná na účet súdnej exekútorky. V § 19a nie je takisto uvedená lehota, v ktorej mali byť finančné prostriedky získané odpredajom privatizovaného majetku uhradené FNM.

FNM SR v súlade s § 19a ods. 5 a 9 zák. č. 92/1991 Zb. nevyužil žiadnu zákonnú možnosť - odstúpiť od privatizačnej zmluvy ani uloženie pokút za konanie v rozpore s § 19a, a to podľa súdu prvého stupňa z toho dôvodu, že predaj predmetných nehnuteľností bol vykonaný s vedomím fondu a fond súhlasil s úhradou kúpnej ceny na účet exekútorky.

Výsluchom svedka I. a mal súd za preukázané, že trojdohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok uzavretá medzi FNM SR, K. a V. zo dňa 21. 02. 2001 bola uzavretá po vzájomnej dohode dotknutých strán za účelom vysporiadania vzájomných záväzkov a konkrétne záväzku úpadcu voči FNM SR k titulu nezaplatenej kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy o predaji podniku č. 42/1992. V tejto trojdohode dotknuté strany jasne, zrozumiteľne a určito prejavili svoju vôľu vysporiadať svoje vzájomné záväzky. Uzavretím tejto dohody zanikol teda záväzok úpadcu voči FNM SR aj v tej časti, v ktorej FNM SR dal úpadcovi súhlas na odpredaj majetku zo dňa 31. 08. 2000 v sume minimálne 4,8 mil. Sk.

Podľa súdu prvého stupňa úpadca predal predmetné nehnuteľnosti K. so súhlasom vydaným v zmysle § 19a ods. 2 zák. č. 92/1991 Zb. Kúpna cena bola v súlade s kúpnu zmluvou zo dňa 12. 10. 2000 zaplatená na základe vzájomnej dohody FNM SR a ostatných veriteľov na účet súdnej exekútky. Závazok úpadcu zaplatiť v prospech FNM SR cenu za odpredané nehnuteľnosti bol dodatočne zhojený uzavretím trojdohody zo dňa 21. 02. 2001.

K. ako kupujúci uzavrel kúpne zmluvy zo dňa 12. 10. 2000 s tým, že na liste vlastníctva neboli na predmetné nehnuteľnosti vyznačené žiadne ťarchy.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že nebola preukázaná žiadna skutočnosť nasvedčujúca tomu, že by K. pri uzavretí kúpnej zmluvy nekonal dobromyseľne. Je potrebné poskytnúť ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi, ktorý plnil v dobrej viere v zápis v katastri nehnuteľností a nemal možnosť rozpoznať prípadné riziká spojené s uzavretím zmluvy.

Podľa názoru súdu nie je možné posúdiť kúpnu zmluvu, ktorou boli prevádzané nehnuteľnosti vo vlastníctve nadobúdateľa privatizovaného majetku na tretie osoby za absolútne neplatnú v prípade, ak s predajom písomne súhlasil FNM SR a kúpna cena bola riadne zaplatená. Kúpna zmluva spĺňa všetky zákonné náležitosti, a preto súd prvého stupňa konštatoval, že je platná. Tretie osoby (kupujúci K.) nemohli ovplyvniť konanie predávajúceho (úpadcu) v tom smere, aby kúpnu cenu zaplatil fondu. Nemal teda možnosť zabrániť predávajúcemu, aby konal v súlade s §19a ods. 3 zák. č. 92/1991 Zb. a nepoužil takto získané finančné prostriedky na iný účel. V súlade s § 19a ods. 4 zák. č. 92/1991Zb. je možné teda postihnúť neplatnosťou len úkony následné, a to týkajúce sa nakladania úpadcu (nadobúdateľa privatizovaného majetku) s kúpnu cenou. Nadobúdateľ nehnuteľností konal podľa názoru súdu v dobrej viere v hodnovernosť zápisu v katastri nehnuteľností. Súd teda pri riešení prejudiciálnej otázky prechodu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam dospel k záveru, že kúpna zmluva zo dňa 12. 10. 2000 ako aj kúpna zmluva spísaná vo forme notárskej zápisnice N288/2009 zo dňa 28. 10. 2009 sú platné a vlastníctvo navrhovateľa hodnoverne preukázané.

O trovách konania predstavujúcich trovy právneho zastúpenia úspešného navrhovateľa súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. podľa zásady úspešnosti v konaní. Súd navrhovateľovi priznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej čiastke 1 398,95 eur.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal odvolanie odporca a žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že súd žalobu v plnom rozsahu zamietne a zaviazže navrhovateľa na úhradu trov konania, prípadne rozhodnutie zruší a vec vráti súdu prvého stupňa.

Prípustnosť odvolania odôvodnil ustanovením § 205 ods. 2. písm. a/, b/, d/, e/ a f/ O. s. p. Podľa názoru odvolateľa pri prevode nehnuteľností z úpadcu na právneho predchodcu navrhovateľa L. bolo potrebné aplikovať § 19a zákona č. 190/1995 Z. z., ktorým došlo k zmene Zákona o veľkej privatizácii. Uviedol, že pri prevode majetku úpadcu na základe kúpnej zmluvy neboli splnené podmienky uvedené v § 19a zákona o veľkej privatizácii, aj keď súd dospel k opačnému záveru.

Nakoľko úpadca prevádzal privatizovaný majetok v čase, kedy ešte nemal vysporiadané všetky svoje záväzky voči FNM SR, museli byť pod sankciou absolútnej neplatnosti právneho úkonu splnené podmienky stanovené v § 19a zákona o veľkej privatizácii, a to udelenie predchádzajúceho súhlasu zo strany FNM SR na prevod majetku a súčasne použitie získaných finančných prostriedkov na úhradu záväzkov voči FNM SR.

Z vykonaného dokazovania podľa odvolateľa jednoznačne vyplynulo, že FNM SR síce udelil dňa 31. 08. 2000 úpadcovi súhlas s prevodom predmetného majetku, avšak úpadca získané finančné prostriedky preukázateľne nepoužil na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR.

Odvolateľ poukázal na skutočnosť, že úpadca dňa 12. 10. 2000 uzatvoril s L. kúpnu zmluvu, v ktorej bolo dohodnuté, že kúpna cena bude uhradená súdnej exekútorke, čiže už v čase podpisu tejto kúpnej zmluvy úpadcom bol spôsob úhrady kúpnej ceny dohodnutý v rozpore s § 19a zákona o veľkej privatizácii.

Odvolaateľ v konaní preukázal, že úpadca okrem kúpnej zmluvy zo dňa 12. 10. 2000 uzatvoril aj ďalšie kúpne zmluvy s tretími osobami, t. j. takmer celý privatizovaný majetok rozpredal. Kúpna cena, ktorú mal úpadca získať od tretích osôb predstavovala spolu sumu 46 199 100 Sk, pričom z tejto sumy úpadca nepoužil na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR, ktoré vyplývali z predmetnej privatizačnej zmluvy ani 1 Sk.

Súd prvého stupňa podľa odvolateľa napriek vyššie uvedeným skutočnostiam dospel k záveru, že podmienky na prevod privatizovaného majetku stanovené v § 19a zákona o veľkej privatizácii boli pri prevode predmetných nehnuteľností z úpadcu na navrhovateľa a na právneho predchodcu navrhovateľa L. splnené.

Odvolaateľ k záveru súdu prvého stupňa, že dobromyseľná tretia osoba nemôže ovplyvniť na čo použije nadobúdateľ privatizovaného majetku prostriedky použité z jeho predaja, a preto je potrebné chrániť jeho dobromyseľnosť uviedol, že tretia osoba mala ako zmluvná strana kúpnej zmluvy možnosť ovplyvniť ako bude v kúpnej zmluve upravená povinnosť uhradiť kúpnu cenu, t. j. na koho účet bude kúpna cena zaplatená a v kúpnej zmluve mohlo byť dohodnuté, že kúpna cena sa uhradí priamo na účet FNM SR.

Súd prvého stupňa sa odvolával aj na potrebu poskytnutia ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi, ktorý konal v dobrej viere v zápis v katastri nehnuteľností a nemal možnosť rozpoznať prípadné riziká spojené s uzatvorením zmluvy.

Odvolaateľ zastával názor, že dobromyseľnosť navrhovateľa alebo jeho právneho predchodcu L. je z hľadiska posúdenia neplatnosti predmetných právnych úkonov irelevantná, lebo Zákon o veľkej privatizácii žiadnu výnimku z absolútnej neplatnosti právneho úkonu neustanovuje.

Otázka dobromyseľnosti žalobcu alebo jeho právneho predchodcu L. preto nemá žiadny vplyv na skutočnosť, že predmetné právne úkony sú absolútne neplatné.

Odvolaateľ sa so záverom súdu prvého stupňa, že prostriedky získané z predaja privatizovaného majetku je možné použiť aj na úhradu iných záväzkov ako záväzkov úpadcu voči FNM SR, ktoré vyplývajú z predmetnej privatizačnej zmluvy nestotožnil, pretože je nedôvodne extenzívny a v tejto súvislosti poukázal na nález ústavného súdu č. 58/2010.

Súd prvého stupňa sa podľa názoru odvolateľa pri výklade § 19a zákona o veľkej privatizácii neriadil zmyslom a ani účelom tohto zákona a neriadil sa ani znením dôvodovej správy k zákonu č. 190/1995 Z. z., ktorým došlo k zmene Zákona o veľkej privatizácii.

Účelom ustanovenia § 19a zákona o veľkej privatizácii bola ochrana záujmov FNM SR do času, než nadobúdateľ privatizovaného majetku uhradí FNM SR všetky svoje záväzky vyplývajúce z privatizácie.

Z dôvodovej správy vôbec nevyplýva záver, že by bolo možné získané prostriedky použiť na úhradu iných záväzkov ako záväzkov voči FNM SR ako to tvrdí súd prvého stupňa, t. j. nie je tu daná FNM SR možnosť, aby si podmienky prevodu privatizovaného majetku určil sám na základe vlastného uváženia v závislosti od skutkového stavu privatizovaného podniku.

Odvolateľ považoval za nesporné, že ustanovenia Zákona o veľkej privatizácii vrátane jeho § 19a sú ustanoveniami kogentnými, ktoré nie je možné meniť na základe jednostranného rozhodnutia pracovníkov alebo štatutárnych orgánov FNM SR, teda, že na úhradu záväzkov voči FNM SR bol úpadca pod sankciou neplatnosti právnych úkonov, povinný použiť všetky prostriedky získané predajom privatizovaného majetku, t. j. celú sumu 1 533 529,18 eur (46 199 100 Sk), čo však preukázateľne vykonané nebolo. Poukázal aj na listinný dôkaz, ktorý založil do súdneho spisu, a to Stanovisko FNM SR k vydanému súhlasu zo dňa 29. 06. 2011, v ktorom FNM SR jasne prezentoval výklad § 19a zákona o veľkej privatizácii, kde sa okrem iného uvádza: „Na základe ktorého je možné konštatovať, že udelenie vyššie uvedeného súhlasu FNM SR nebolo podmienené žiadnou konkrétnou výškou odplaty za odpredaj nehnuteľností, ale použitím celého výnosu z predaja v súhlase uvedených nehnuteľností na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR.“ Súd prvého stupňa nezohľadnil ani výpoveď svedka I., ktorý podpísal súhlas na predaj predmetných nehnuteľností zo dňa 31. 08. 2000, ktorý vo svojej výpovedi dňa 22. 11. 2011 uviedol, cit.: „Pokiaľ si spomínam, Fond použil za účelom efektívneho zrealizovania privatizačnej zmluvy jediný zákonný mechanizmus, a to bol súhlas s odpredajom majetku s tým, že výnos z tohto predaja mal byť poukázaný Fondu, čo malo v konečnom dôsledku odľahčiť V. pri splácaní ceny.“

Súd prvého stupňa konštatoval, že z výpovede svedkov I. vyplýva, že FNM SR, úpadca a kupujúci sa dohodli v čl. III ods. 1 kúpnej zmluvy zo dňa 01. 12. 2000, že kúpna cena bola poukázaná na účet súdnej exekútorky, ktorá vykonávala exekúciu v prospech P.“. Takýto záver podľa odvolateľovho tvrdenia z výpovede svedka I. nevyplýval, nakoľko svedok žiadnu dohodu medzi exekútorkou, FNM SR a úpadcom nepotvrdil a ku konkrétnemu obsahu kúpnej zmluvy zo dňa 12. 10. 2000 sa vôbec nevyjadril.

Odvolateľ vyslovil názor, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku vôbec nevyplývalo, prečo sa súd prvého stupňa stotožnil práve s tvrdeniami svedka I. a, ktorý má na výsledku sporu preukázateľne záujem a ignoroval odlišné stanoviská svedka I., ktorý súhlas za FNM SR priamo podpísal ako aj stanovisko FNM SR zo dňa 22. 11. 2011 k ustanoveniu § 19a zákona o veľkej privatizácii.

Odvolateľ sa súčasne so záverom súdu prvého stupňa, že pohľadávka úpadcu vyplývajúca z privatizačnej zmluvy bola na základe Dohody o zápočte zo dňa 21. 02. 2001 znížená o sumu 391 736,71 eur (11 801 460 Sk) nestotožnil. Dohoda o zápočte sa vôbec netýkala kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi právnym predchodcom L. a úpadcom, ale sa týkala úplne inej kúpnej zmluvy, ktorá bola uzatvorená medzi úpadcom a spoločnosťou K. dňa 21. 02. 2001, ktorej predmetom boli parcela č. X. zast. plochy, o výmere 1509 m², parcela č. X., o výmere 1780 m² zastavané plochy a stavba - strojno-mechanizačná dielňa na parcele č. X., súpisné číslo X. vrátane vonkajších úprav (ďalej len „Kúpna zmluva K.“), t. j. jej predmetom nebola nehnuteľnosť vylúčenia, ktorej sa domáha navrhovateľ v tomto konaní.

Ďalej bolo podľa odvolateľa nesporné, že kúpna zmluva medzi úpadcom a L. bola uzatvorená dňa 12. 10. 2000, čiže takmer o 4 mesiace skôr ako kúpna zmluva K., preto je nesporné, že v čase podpisu tejto kúpnej zmluvy nemohol mať právny predchodca navrhovateľa L. vedomosť o tom, že v budúcnosti bude podpísaná Dohoda o zápočte, lebo táto bola naviazaná priamo na kúpnu zmluvu s K., ktorá bola tiež uzatvorená až dňa 21. 02. 2001.

Odvolateľ tiež poukázal na skutočnosť, že záver o znížení záväzku úpadcu voči FNM SR na základe Dohody o zápočte vykonal súd prvého stupňa len na základe svedeckej výpovede I. a ktorý je štatutárnym orgánom úpadcu a bol štatutárnym orgánom úpadcu aj

v čase prevodu predmetných nehnuteľností z úpadcu na tretiu osobu, teda má na výsledku tohto konania priamo záujem. Z výpovede svedka I. vyplynulo, že P., ktorá tiež nadobudla privatizovaný majetok od úpadcu je jeho dcéra, ďalej vyplynulo, že svojmu synovi tiež kúpil majetok úpadcu, ktorý bol predmetom privatizácie. Tieto skutočnosti jednoznačne spochybňujú nezaújatosť svedka I., lebo, ak by bol prevod privatizovaného majetku vyhlásený za neplatný, tak by jeho syn a dcéra prišli o majetok.

Súd prvého stupňa vychádzal pri posúdení obsahu Dohody o zápočte len z výpovede svedka I., s výhradami odvolateľa voči obsahu tejto dohody sa však nevysporiadal.

Aj keď Dohoda o zápočte obsahuje viaceré časti, pre účely tohto súdneho konania je podľa odvolateľa potrebné skúmať len otázku, či došlo na základe Dohody o zápočte k zníženiu pohľadávky úpadcu voči FNM SR, ktorá vyplývala z privatizačnej zmluvy, o výšku kúpnej ceny za predaj nehnuteľností, ktorá bola dohodnutá v kúpnej zmluve uzatvorenej medzi K. a úpadcom dňa 21. 02. 2001, čo bola suma 391 736,71 eur (11 801 460 Sk).

Podľa názoru odporcu je potrebné sa zaoberať prednostne článkom 1 Dohody o započítaní, lebo táto rieši vzťah medzi FNM SR a úpadcom; článok II Dohody o započítaní, v ktorom sa riešia vzájomné vzťahy medzi K. a FNM SR nie je pre potreby tohto súdneho konania rozhodujúci.

Na základe Dohody o zápočte došlo k započítaniu vzájomných pohľadávok iba medzi K. a FNM SR, lebo len K. a FNM SR mali voči sebe vzájomné pohľadávky, ktoré boli spôsobilé na započítanie. Zápočet medzi K. a FNM SR je však pre potreby tohto súdneho sporu irelevantný.

Z obsahu Dohody o započítaní je však zrejmé, že pohľadávka FNM SR voči úpadcovi vyplývajúca z predmetnej privatizačnej zmluvy zostala aj naďalej vo výške 828 321,05 eur (24 954 000,- Sk), lebo neexistovala žiadna pohľadávka úpadcu voči FNM SR, ktorú by bolo možné započítať, t. j. k zníženiu pohľadávky FNM SR voči úpadcovi o sumu kúpnej ceny 391 736,71 eur (11 801 460 Sk) nedošlo.

Je nesporné, že Dohoda o započítaní v časti o postúpení pohľadávky úpadcu na FNM SR neobsahovala prejav vôle o dohodnutí odplaty za postúpenie tejto pohľadávky, a preto tento chýbajúci prejav vôle nie je možné konvalidovať alebo nahradzovať výkladom podľa § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka, lebo podľa uvedeného ustanovenia Obchodného zákonníka je možné postupovať len v prípade, ak sa jedná o existujúci prejav vôle.

Neexistenciu zápočtu potvrdil aj FNM SR, keď si v prihláške do konkurzného konania na majetok úpadcu prihlásil spolu pohľadávku v celkovej výške 2 516 035,73 eur (75 798 092 40 Sk). t. j. do konkurzného konania voči úpadcovi si prihlásil pohľadávku vrátane sumy 391 736,71 eur (11 801 460 Sk).

Ďalej odvolateľ poukázal na § 157 ods. 2 O. s. p., ktorý stanovuje zákonné obsahové kritéria písomného vyhotovenia rozsudku, zákonná požiadavka riadneho odôvodnenia písomnej formy rozsudku nie je len formálnou požiadavkou, ale je prameňom poznania úvahy súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci ako aj jeho právneho posúdenia. Z písomného vyhotovenia rozsudku musí bezpodmienečne vyplývať jeho opodstatnenosť, pravdivosť, zákonnosť a spravodlivosť rozhodnutia v konkrétnej veci. Je nesporné, že dostatočné a jasné odôvodnenie rozhodnutia tvorí súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu. sp. zn. I. ÚS 221/2010-20 zo dňa 09. 06. 2010. Rozhodovacia prax Ústavného súdu Slovenskej republiky kladie zásadný dôraz na ústavne konformný výklad práva na súdnu ochranu, ktorý spočíva v riadnom a presvedčivom odôvodnení rozhodnutia súdu.

Odvolateľ však tvrdil, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jeho opodstatnenosť, pravdivosť, zákonnosť a spravodlivosť nevyplýva, a preto napadnuté rozhodnutie nespĺňa podmietky uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. a ostatných právnych predpisoch vrátane Ústavy SR.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa považuje za správny; súd prvého stupňa vykonal všetky nevyhnutné navrhované dôkazy potrebné pre správne zistenie a posúdenie skutkového stavu veci; súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav veci a na základe vykonaných dôkazov

dospel k správnym vecným i právnym zisteniam a na základe nich vec správne právne posúdil. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

Súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že na prevod predmetných nehnuteľností bol FNM SR udelený súhlas tak ako to vyžadoval Zákon o veľkej privatizácii.

V konaní bolo preukázané, že po dohode a s vedomím FNM SR nič nebránilo tomu, aby výťažok z predaja predmetných nehnuteľností bol použitý aj na uspokojenie nárokov ostatných veriteľov, najmä záložného veriteľa P., ktorý navyše už v tom čase viedol voči úpadcovi exekučné konanie, v rámci ktorého súdny exekútor zablokoval všetok majetok úpadcu vrátane všetkých nehnuteľností a účtov. Rozdelenie výťažku medzi FNM SR a ostatných veriteľov i za predpokladu, že pohľadávka FNM SR nebude uspokojená v celom rozsahu ako bežnú prax, s ktorou súhlasil a akceptoval ju i FNM SR, potvrdil i svedok I.

Podľa vyjadrenia navrhovateľa FNM SR je právnická osoba zriadená osobitným zákonom zapísaná do obchodného registra a je teda v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2 Obchodného zákonníka podnikateľom. Podľa záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovených v jeho náleze zo dňa 21. 11. 1996 č. PL. US 1/96 FNM SR neprevádza na tretie osoby majetok štátu, ale svoj majetok. FNM SR a tieto tretie osoby sú súkromnoprávnymi subjektmi a v záväzkových vzťahoch, ktoré vznikajú medzi nimi majú autonómne a rovnoprávne postavenie, preto FNM SR nie je verejnoprávnou inštitúciou. Nič nebránilo k tomu, aby FNM SR a úpadca ako dva súkromnoprávne subjekty sa dohodli ako bude úpadca nakladať s peňažnými prostriedkami, ktoré úpadca získal z predaja predmetných nehnuteľností. V súkromnom práve aj v takom prípade, ak povinnosť vznikne zo zákona (napr. povinnosť zaplatiť úroky z omeškania) - pokiaľ nie je to výslovne zakázané, účastníci konkrétneho právneho vzťahu môžu povinnosť ustanovenú zákonom dohodou modifikovať. Podľa ustálenej praxe českých súdov (napr. rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27. 08. 2004 sp. zn. 26Cdo/2381/2003 zo dňa 20. 11. 2008, sp. zn. 26Cdo/863/2007 a zo dňa 24. 06. 2009 sp. zn. 26Cdo/1186/2008) zásadu zmluvnej voľnosti je možné prelomiť len na základe výslovnej zákonnej úpravy, či zmluvného dojednania. Nie je podľa navrhovateľa zrejmé, z čoho vychádzal odporca, keď tvrdil opak o kogentnom charaktere ustanovenia §19a zákona o veľkej privatizácii.

V konaní bolo ďalej podľa navrhovateľa preukázané a súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že FNM SR z predaja nehnuteľností v zmysle udeleného súhlasu požadoval, na úhradu záväzkov úpadcu voči nemu, sumu 159 330,81 eur (4,8 mil. Sk). A to práve s poukazom na vyššie uvedené a teda s tým, aby výťažok z predaja predmetných nehnuteľností bol použitý aj na uspokojenie nárokov ostatných veriteľov, najmä P., ktorá mala založenú väčšiu, no najmä bonitnejšiu časť majetku úpadcu. Uvedené je zrejme z predkladacej správy, na základe ktorej bolo udelenie súhlasu na odpredaj predmetných nehnuteľností výkonným výborom FNM SR schválené a potvrdzujú to i neskoršie stanoviská FNM SR, ktoré navrhovateľ založil do spisu.

Súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že splneniu záväzku úpadcu voči FNM SR titulom zaplata 159 330,81 eur (4,8 mil. Sk) podľa udeleného súhlasu za predaj predmetných nehnuteľností započítaním v rámci trojdohody nič nebránilo. Ako správne uviedol súd prvého stupňa zákon o veľkej privatizácii nestanovuje termín a ani spôsob do kedy, resp. akým spôsobom má úpadca výťažok z predaja použiť na úhradu záväzkov voči fondu, preto nie je možné vylúčiť ani možnú dohodu účastníkov (v danom prípade zápočet v rámci trojdohody). Nie je zrejme z čoho vychádzal odporca, keď tvrdil, že úpadca mal pohľadávku na fond previesť bezodplatne. Zo samotnej trojdohody je zrejme s akým úmyslom ju účastníci uzatvárali a čo ňou chceli dosiahnuť a takto ju je potrebné aj vykladať.

Navrhovateľ poukázal tiež na to, že nemohol ovplyvniť ako bude predávajúci/úpadca nakladať s výťažkom z predaja nehnuteľnosti. Aj pokiaľ by kúpna cena bola uhradená na účet predávajúceho, neznamenalo by to automaticky, že takýto výťažok úpadca použije výlučne na úhradu záväzkov voči fondu. V danom prípade by bola kúpna cena opäť len exekúovaná súdnym exekútorom z účtu úpadcu. Plniť konajúcej exekútorke bolo logické, nakoľko táto viedla exekučné konanie aj predajom predmetných nehnuteľností a bez jej súhlasu nemohol úpadca s nimi nakladať. Aby kúpna cena bola zložená na účet FNM SR nevyplýva ani zo zákona a ani to fond nepožadoval v rámci udeleného súhlasu.

Súd prvého stupňa správne aplikoval zásadu, že je potrebné poskytnúť ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi predmetných nehnuteľností, ktorý konal v dobrej viere v zápis v katastri nehnuteľnosti a nemal možnosť rozoznať prípadné riziká spojené s uzatvorením zmluvy, a to najmä s ohľadom na to, že na predmetnom liste vlastníctva

k prevádzaným nehnuteľnostiam neboli zapísané v prospech FNM SR žiadne ťarchy, či poznámky obmedzujúce ich prevod alebo možnosť úpadcu pri nakladaní s nimi.

Zároveň navrhovateľ tvrdil, že ustanovenie §19a citovaného právneho predpisu sa javí vo svetle všetkých skutočností, ktoré boli uvedené v tomto konaní a problémov, ktoré spôsobuje jeho nejednoznačné znenie, resp. možnosť rôzneho výkladu ako neurčité, nepresné a zmätočné a poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 8Sžp/1/2010. Na základe vyššie uvedeného trval na tom, že takúto neurčitosť alebo nepresnosť právnej normy nie je možné vykladať na ťarchu navrhovateľa.

Je nesporné podľa navrhovateľa, že účelom zákonného ustanovenia §19a zákona o veľkej privatizácii je zamedziť tunelovaniu sprivatizovaného majetku a zabezpečiť ochranu nárokom FNM SR. V danom prípade sa nejednalo o žiadne tunelovanie majetku, nakoľko kúpna cena bola riadne uhradená, celý proces predaja bol realizovaný pod dozorom súdnych exekútorov a veriteľov (FNM SR a P.) a výtťažok z predaja nehnuteľností bol rozdelený medzi veriteľov podľa ich dohody. Z uvedeného je zrejmé, že účel zákona bol naplnený a nároky FNM SR, ktoré boli presne zadefinované v udelenom súhlase boli riadne splnené.

Podmienky uvedené v ust. §19a privatizačného zákona neboli podmienkami prevodu majetku štátu na úpadcu v čase podpisu privatizačnej zmluvy a takéto a ani obdobné podmienky neboli dojednané privatizačnou zmluvou. A preto sa nemôžu vzťahovať na úkony úpadcu, nakoľko úpadca sa ku konaniu v zmysle týchto podmienok zmluvne nezaviazal a táto povinnosť mu nevyplývala ani z vtedy platného privatizačného zákona. Navrhovateľ tvrdil, že ust. §19a privatizačného zákona sa vzťahujú len na privatizačné zmluvy uzatvorené po účinnosti zákona 190/1995 Z. z. Poukázal, že na nakladanie s nadobudnutým majetkom úpadcu sa vzťahujú výlučne ustanovenia zákona č. 92/1991 Zb. platné v čase podpisu privatizačnej zmluvy, resp. ustanovenia samotnej zmluvy. Nadobúdateľ privatizovaného majetku mohol s nadobudnutým majetkom nakladať rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok pred 14. 09. 1995 aj po tomto dátume, t. j. v čase pred a po nadobudnutí účinnosti ust. §19a zákona č. 190/1995 Z. z. Ako vyplýva aj zo samotného názvu zákona č. 92/1991 Zb. zákon upravuje podmienky prevodu majetku štátu na iné osoby; zákon zároveň upravuje aj podmienky nakladania s nadobudnutým majetkom, resp. tieto podmienky boli predmetom zmluvného dojednania medzi účastníkmi. Je zrejmé, že v roku 1992, kedy FNM SR previedol nehnuteľnosti na úpadcu neplatila žiadna z podmienok v súčasnosti upravených v §19a

citovaného zákona. Za týchto podmienok bol vypracovaný privatizačný projekt, uzatvorená privatizačná zmluva a nadobudnutý majetok a za týchto podmienok preto aj po účinnosti zákona č. 190/1995 Z. z. mohol úpadca s nadobudnutým majetkom nakladať. Je nesporné, že úpadca ako kupujúci uzatvoril dňa 27. 07. 1992 s FNM SR ako predávajúcim zmluvu č. 48/92 v zmysle vtedy platného a účinného zákona č. 92/1991 Zb. v znení v tom čase aktuálnych noviel. Na základe tejto zmluvy nadobudol úpadca vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom prevodu (z ktorých časť následne nadobudol od úpadcu navrhovateľ). Zmluva č. 48/92 upravovala podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k prevádzaným nehnuteľnostiam za dohodnutých podmienok, pričom zasiahla aj do dispozičného práva úpadcu tak, že v zmysle čl. V ods. 1 písm. b nemohol previesť vlastnícke alebo dispozičné práva k nehnuteľnostiam po dobu 5 rokov, prípadne pred uvedenou dobou podliehal takýto úkon schváleniu FNM SR. Uvedené zmluvné dojednanie zodpovedalo platnej právnej úprave a vôli zmluvných strán. Úpadca chcel a bol si vedomý, že nadobúda nehnuteľnosť s uvedeným dispozičným obmedzením. Úpadca prevodom nehnuteľností uvedené obmedzenie neporušil. Iné obmedzenie dispozičného práva úpadcu k predmetným nehnuteľnostiam v čase prevodu nehnuteľností z úpadcu neexistovalo.

Navrhovateľ tvrdil, že uplatnením zásady nepravej retroaktivity ustanovenia §19 a zákona č. 92/1991 Zb., ktoré platí od 14. septembra 1995 na tento právny vzťah sa neprimeraným spôsobom zasahuje do dispozičného oprávnenia vlastníka nehnuteľnosti. Týmto spôsobom by došlo k zhoršeniu postavenia vlastníka, a to neprimeraným obmedzením jeho dispozičného práva k nehnuteľnosti.

Napriek skutočnosti, že navrhovateľ trval na svojom vyjadrení k otázke retroaktivity, a teda, že úpadca nebol na svojich dispozičných právach k nehnuteľnostiam obmedzený ustanovením §19a zákona č. 92/1991 Zb. uviedol, že boli splnené všetky podmienky, ktoré stanovoval § 19a, a preto v danom prípade nemožno hovoriť o prevode privatizovaného majetku ako o absolútne neplatnom právnom úkone pre rozpor s §19a.

V konaní bolo nesporne preukázané, že FNM SR udelil súhlas s prevodom majetku privatizovaného úpadcom dňa 31. 08. 2000 zn. 967/2000/K a tento súhlas bol FNM SR udelený na prevod viacerých nehnuteľností vo vlastníctve úpadcu medzi inými aj na prevod nehnuteľnosti nadobudnutých navrhovateľom, ale aj nehnuteľnosti nadobudnutých spoločnosťou K. Súhlas bol podmienený tým, že suma vo výške 4,8mil. Sk získaná z predaja

všetkých tam uvedených nehnuteľností vo vlastníctve úpadcu, na prevod ktorých bol udelený súhlas, bude použitá na úhradu záväzkov V. voči Fondu národného majetku Slovenskej republiky.

Nie je pravdivé tvrdenie, že FNM SR nemohol platne obmedziť súhlas s predajom použitím výťažku vo výške 4,8 mil. SK v prospech FNM SR, pretože kogentné ustanovenie § 19a stanovuje, že nadobúdateľ musí všetky prostriedky použiť prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu (§ 19a ods. 3). Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že podmienka, aby všetky prostriedky nadobúdateľ použil prednostne na úhradu svojich záväzkov sa v ustanovení nenachádza. Zákon č. 92/1991 Zb. ani žiadny iný predpis nijako nešpecifikuje náležitosti súhlasu FNM SR na prevod privatizovaného majetku, ktorých nedodržanie by sankcionoval neplatnosťou.

Dôvod, prečo FNM SR súhlasil len s plnením vo výške 159 330,81 eur (4,8 mil. Sk) bol ten, že väčšina majetku úpadcu bola v tom čase založená v prospech banky P. v hodnote 1 344 353,71 eur (40,5 mil. Sk) a v prospech fondu len v hodnote 159 330,81 eur (4,8 mil. Sk). FNM SR preto súhlasil so spoločným postupom FNM SR a P. pri predaji majetku úpadcu a následne s rozdelením výťažku podľa hodnoty založených nehnuteľností.

Skutočnosť, že FNM SR z predaja všetkých nehnuteľností požadoval len sumu 159 330,81 eur (4,8 mil. Sk) potvrdzuje samotný súhlas, karta žiadateľa k žiadosti úpadcu o udelenie súhlasu ako aj samotné stanovisko FNM SR zo dňa 17. 03. 2011. Na základe týchto okolností a z týchto dôvodov je potrebné súhlas FNM SR vykladať.

Dňa 21. 02. 2001 bola uzatvorená Dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok medzi FNM SR, K. a úpadcom (ďalej len ako „Dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok“), ktorá riešila právne vzťahy medzi účastníkmi dohody. Dohoda o vzájomnom započítaní bola výsledkom mimosúdneho riešenia sporu medzi FNM SR a spoločnosťou K. Mimosúdna dohoda zo dňa 21. 02. 2001, ktorá predchádzala a bola neoddeliteľnou súčasťou Dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok obsahovala vôľu strán usporiadať vzájomné vzťahy prostredníctvom vzájomného zápočtu pohľadávok, ktoré vznikli z titulu náhrady škody spoločnosti K voči FNM SR a z titulu kúpnej ceny za odpredaj nehnuteľností medzi úpadcom ako predávajúcim a spoločnosťou K. ako kupujúcim.

Navrhovateľ mal za to, že prostriedky získané na základe predmetnej zmluvy boli použité v súlade s ustanovením zákona, s dohodou úpadcu a FNM SR a so súhlasmi FNM SR.

Dňa 21. 02. 2001 uzavrel úpadca so spoločnosťou K. kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli pozemky nachádzajúce sa v k. ú. N., evidované na liste vlastníctva č. X. ako p. č. X. a X. a stavba postavená na p. č. X. Spoločnosť K. mala zaplatiť úpadcovi za tieto nehnuteľnosti kúpnu cenu vo výške 391 736,71 eur (11 801 460 Sk).

V čase uzavretia dohody o započítaní FNM SR mal na základe zmluvy č. 48/92 o predaji majetku štátu zo dňa 27. 07. 1992 a Doplnku č. 1 k zmluve číslo 48/92 voči úpadcovi splatnú pohľadávku.

V čase uzavretia dohody o započítaní mala spoločnosť K. voči FNM SR z titulu náhrady škody pohľadávku vo výške 391 736,71 eur (11 801 460 Sk).

Účelom a zmyslom uzavretia dohody o započítaní bolo vysporiadať pohľadávky, ktoré v čase jej uzavretia mali vzájomne voči sebe účastníci dohody o započítaní. Uzavretím dohody o započítaní zanikli pohľadávky, ktoré v tom čase mal úpadca voči spoločnosti K. a ktorú mala spoločnosť K. voči FNM SR a pohľadávka FNM SR sa voči úpadcovi znížila o sumu 391 736,71 eur (11 801 460 Sk).

Pretože aj predmetné nehnuteľnosti aj nehnuteľnosti, ktoré úpadca predal spoločnosti K. sú obsiahnuté v listoch FNM SR zo dňa 31. 08. 2000 a 22. 03. 2001, uzavretím dohody o započítaní povinnosť úpadcu zaplatiť z výnosu z predaja sumu vo výške 4,8 mil. Sk podľa súhlasu FNM SR bola splnená aj vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tohto sporu.

Zo súhlasu FNM SR zo dňa 31. 08. 2000 nevyplývalo, že by mala byť z predaja každej jednotlivej nehnuteľnosti použitá istá suma alebo celok na úhradu záväzkov úpadcu voči fondu. Naopak fond požadoval na úhradu záväzkov nadobúdateľa len pevne stanovenú sumu, a to z predaja všetkých tam (na súhlase) uvedených nehnuteľností. Je potom irelevantné z predaja ktorej nehnuteľnosti a akým spôsobom k splneniu tohto záväzku úpadcu - nadobúdateľ voči fondu prišlo, keď je nesporne preukázané, že k splneniu záväzku

v požadovanom rozsahu prišlo. Pokiaľ by sa aj súhlas vzťahoval len na jednu rozdeliteľnú nehnuteľnosť, úpadca mohol túto rozdeliť a previesť na viacero subjektov a na úhradu záväzkov voči fondu v požadovanom rozsahu z ich predaja použiť ako finančné prostriedky získané len od jedného kupujúceho alebo rovnako tak aj finančné prostriedky vytvorené z časti každej jednotlivéj kúpnej ceny.

Z uvedeného je zrejmé, že úpadca finančné prostriedky získané z predaja nehnuteľností, predaných na základe súhlasu fondu, použil prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu, a to nie len v požadovanom rozsahu vo výške 159 330,81 eur (4,8 mil. Sk), ale až v rozsahu viac ako 391 688,24 eur (11,8 mil. Sk).

Navrhovateľ poukázal tiež na to, že ustanovenia § 524 a nasl. OZ o postúpení pohľadávky, nestanovujú povinnosť stranám dohody výslovne uviesť, že ide o odplatné postúpenie pohľadávky, ani spôsob, akým má byť odplata za postúpenie pohľadávky vyjadrená.

Nadalej navrhovateľ trval na tom, že k tomu, aby nastala absolútna neplatnosť predpokladaná zákonom v ust. §19a ods. 4 muselo by prísť súčasne k porušeniu odsekov 2 a 3 §19a zákona č. 92/1991 Zb., nakoľko je zrejmé, že zákon tu stanovil kumulatívnu podmienku použitím spojky „a“ a nie napr. „alebo“. T. j. zákon nepostihuje sankciou neplatnosti úkony v zmysle ust. §19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb., v prípade porušenia ust. §19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. bez ďalšieho, t. j. bez toho, aby bolo porušené aj ust. §19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb.

V čase prevodu nehnuteľností do vlastníctva navrhovateľa, boli voči úpadcovi vedené viaceré exekučné konania. Je pravda, že predmetné nehnuteľnosti neboli predmetom exekučnej dražby, hoci na ne bola vedená exekúcia. Nehnuteľnosti, ktoré úpadca kúpnu zmluvou previedol na žalobcu, boli zaťažené záložným právom v prospech P., ktorá pristúpila k vymáhaniu svojej zabezpečenej pohľadávky v rámci exekučného konania.

Navrhovateľ poukázal na tú skutočnosť, že prevod nehnuteľností bol realizovaný na základe súhlasu P., FNM SR a súdnej exekútorky J. Tieto súhlasy boli udelené po vzájomnej dohode všetkých veriteľov o rozdelení výťažku z predaja predmetných nehnuteľností. Úpadca teda mohol predmetné nehnuteľnosti previesť, na základe uvedených

súhlasov, avšak už nemohol svojvoľne nakladať s ich výťažkom, nakoľko tento výťažok podliehal zákazu nakladania v zmysle ust. § 47 Exekučného poriadku. Exekučné konanie bolo vedené na základe poverenia súdu a jednalo sa o zákonnú exekúciu bez ohľadu na to, či P. bola alebo nebola záložným veriteľom. Nakoľko boli voči úpadcovi vedené viaceré exekučné konania, tento zo zákona nemohol nakladať so svojim majetkom - prevod nehnuteľnosti realizoval na základe súhlasu súdneho exekútora a ostatných veriteľov vrátane FNM SR, avšak ten bol podmienený tým, že výťažok z ich predaja bude zložený u súdneho exekútora a bude rozdelený spôsobom dohodnutým veriteľmi. Možnosť úpadcu nakladať s výťažkom z predaja nehnuteľností bola teda nesporne obmedzená zákonným ustanovením v zmysle ust. § 47 Exekučného poriadku. Z uvedeného potom vychádza dojednanie zmluvných strán o úhrade kúpnej ceny, ktorú navrhovateľ v celom rozsahu dojednaným spôsobom aj uhradil.

Je nesporné, že úpadca mal zákaz nakladať so svojim majetkom v zmysle ust. § 47 Exekučného poriadku. V zmysle uvedeného bolo obmedzené aj jeho právo nakladať s výťažkom z predaja nehnuteľnosti. Tak ako podliehal súhlasu súdneho exekútora prevod nehnuteľnosti podliehalo tomuto rozhodnutiu aj nakladanie s výťažkom. Navrhovateľ mal za to, že ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. je možné aplikovať len na prípady, kedy možnosť nadobúdateľa privatizovaného majetku nakladať so získanými finančnými prostriedkami nie je obmedzené zákonným obmedzením nakladania so svojim majetkom vrátane získaných prostriedkov z jeho predaja, napr. v súvislosti s výkonom rozhodnutia, resp. exekučným konaním ako tomu bolo v tomto prípade. Úpadca nemohol konať v rozpore s ust. § 19a ods. 3 zákona č. 92/1991 Zb. keďže o použití finančných prostriedkov nerozhodoval, ale ich použitie bolo ovplyvnené exekučným konaním voči úpadcovi, záložnými právami a dojednaniami záložných veriteľov vrátane FNM SR. Finančné prostriedky získané z predaja privatizovaného majetku tak nemohli byť v celom rozsahu použité výlučne na úhradu záväzkov voči FNM SR, ale časť z nich bez ohľadu na vôľu úpadcu - nadobúdateľa privatizovaného majetku bola použitá na uspokojenie pohľadávok vymáhaných v prebiehajúcich exekučných konaniach, a to všetko so súhlasom FMN SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec v rozsahu podľa ustanovenia § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní napadnutého rozsudku v medziach dôvodov uvedených v odvolaní, dospel k záveru, že odvolanie odporcu je dôvodné.

V predmetom konaní navrhovateľ žiadal, aby súd uložil odporcovi M., správcovi konkurznej podstaty úpadcu V. povinnosť vylúčiť zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu V. ním označené nehnuteľnosti. Správca konkurznej podstaty navrhovateľom uvedené nehnuteľnosti zapísal do konkurznej podstaty, nakoľko pri ich prevode došlo k porušeniu ustanovenia § 19a zákona o veľkej privatizácii.

Z obsahu spisu vyplýva, že na základe zmluvy č. 48/92 zo dňa 27. 07. 1992 došlo k prevodu vlastníckeho práva k veciam, iným právam a iným majetkovým hodnotám, ktoré slúžia alebo vzhľadom na svoju povahu majú slúžiť k prevádzkovaniu činnosti privatizovaného podniku z FNM SR na V. (ďalej označované ako úpadca). Písomnou žiadosťou o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti majetku zo dňa 28. 07. 2000 požiadali V. Fond národného majetku Slovenskej republiky o súhlas s odpredajom nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu. Svoju žiadosť odôvodnili tým, že stavebná výroba je sprevádzaná nedostatkom finančných prostriedkov a neplnením finančných záväzkov, čo viedlo k čerpaniu úveru prostredníctvom P. Uvedená banka je záložným veriteľom a požiadala úpadcu o plnenie záväzkov. Úpadca súčasne uviedol, že zaplatenie kúpnej ceny kupujúcim bude dohodnuté v konkrétnych kúpnych zmluvách a kúpna cena bude zaplatená bez zbytočného odkladu na účet Fondu národného majetku Slovenskej republiky. Listom zo dňa 31. 08. 2000 Fond národného majetku Slovenskej republiky v súlade s uznesením Výkonného výboru fondu č. 16/35/00 zo dňa 22. 08. 2000 udelil súhlas na uvoľnenie záložného práva a odpredaj nehnuteľného majetku / špecifikovaného v súhlase / za podmienky, že výnos z tohto predaja podľa predložených znaleckých posudkov ohodnotený vo výške 4,8 mil. Sk, použije kupujúci na úhradu svojich záväzkov vo FNM SR.

Dňa 12. 10. 2000 uzatvorili V. / označované tiež ako úpadca / ako predávajúci s kupujúcim Kristiánom L. kúpnu zmluvu, ktorou kupujúci nadobudol nehnuteľnosti evidované na liste vlastníctva úpadcu č. X., kat. úz. N., parc. č. X.. Zmluvné strany sa dohodli na kúpnej cene 838 420 Sk, pričom táto cena podľa dohody mala byť vyplatená na účet súdnej exekútorky J. v deň podpísania zmluvy.

Navrhovateľ nadobudol vlastnícke právo k vylučovanej nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy spísanej formou notárskej zápisnice zo dňa 28. 10. 2009 sp. zn. NZ 37701/2009.

Úpadca nadobudol nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu na základe privatizačnej zmluvy, preto pri posudzovaní prevodu nehnuteľností bolo potrebné aplikovať špeciálny právny predpis, zákon č. 92/1991 Zb. zákon o veľkej privatizácii.

Súd prvého stupňa konštatoval, že na základe nepravnej retroaktivity sa na platnosť prevodu nehnuteľnosti vyžadovalo splnenie oboch podmienok stanovených v § 19a ods. 2 a 3 zákona o veľkej privatizácii, v opačnom prípade sú úkony nadobúdateľa a na ne nadväzujúce úkony týkajúce sa prevodu privatizovaných nehnuteľností neplatné.

Keďže základnému právu uvedenému v čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zodpovedá taký postup súdu, v rámci ktorého hodnotí nielen znaky rozhodnutia predloženého mu na súdne preskúmanie, ale aj to, či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd účastníka konania, najvyšší súd preskúmal napadnuté rozhodnutie z aspektu dodržania princípu právnej istoty, rovnosti a zákazu retroaktivity práva.

K definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv občanov a právnej istoty. (PL. ÚS 16/95). V ústavnom poriadku SR všeobecný zákaz spätného pôsobenia právnych predpisov alebo ich ustanovení možno odvodiť z čl. 1 ústavy, podľa ktorého je Slovenská republika právnym štátom. K imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka (princíp) právnej istoty a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je i zákaz spätného (retroaktívneho) pôsobenia právnych predpisov, resp. ich ustanovení. V podmienkach demokratického štátu, kde vládnu zákony a nie subjektívne predstavy ľudí, z požiadavky právnej istoty jednoznačne vyplýva záver, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia pôsobia iba do budúcnosti a nie do minulosti. V prípade ich spätného pôsobenia by sa vážne narušila požiadavka na ich bezrozpornosť, ďalej na všeobecnú prístupnosť (poznateľnosť), čím by nevyhnutne dochádzalo k situácii, že ten, kto postupuje podľa práva by nemal žiadnu možnosť zoznámiť sa s obsahom budúcej právnej normy, ktorá by napríklad jeho konanie podľa platného práva v minulosti vyhlásila za protiprávne, resp. za právne neúčinné. To by teda znamenalo, že jednotlivé subjekty práva by nemali istotu, či ich konanie podľa platného a účinného práva v dobe, kedy došlo k nemu, nebude neskoršie (po prijatí nového právneho predpisu) ex tunc posudzované ako protiprávne alebo právne neúčinné s vylúčením ochrany nimi riadne nadobudnutých práv v minulosti (v súlade s platnou

a účinnou právnou úpravou). Ústavný súd pri posudzovaní a hodnotení spätnej pôsobnosti právnych predpisov (ich ustanovení) jednoznačne vychádza zo zásady, že ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis (jeho ustanovenie) nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný. (PL. ÚS 36/95).

V súvislosti s problematikou spätnej účinnosti však právna teória Slovenskej republiky, ako aj európskych krajín rozlišuje medzi pravou a nepravou spätnou účinnosťou právnych predpisov (pravou retroaktivitou a nepravou retroaktivitou).

Význam uvedeného rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita (spätná účinnosť) v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu právneho štátu, nepravá retroaktivita sa za určitých okolností akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci.

Pri uvedenom rozlišovaní je nevyhnutné si uvedomiť, že za pravú retroaktivitu sa pokladá také konanie zákonodarcu, pri ktorom tento v novom právnom predpise (zákone) neuzná práva (alebo povinnosti) založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho (predchádzajúceho) právneho predpisu (zákona). Za nepravú retroaktivitu sa však pokladá také konanie zákonodarcu, pri ktorom tento v novom právnom predpise uzná právne skutočnosti, ktoré vznikli počas platnosti skoršieho zákona, no zároveň prinesie určité zmeny práv (alebo povinnosti), ktoré vznikli na základe týchto právnych skutočností alebo na ich základe zavedie aj nové práva alebo povinnosti. Nepravá retroaktivita jednoznačne umožňuje zákonodarcovi vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Nepravá retroaktivita teda nepripúšťa, aby neskoršia právna norma neuznala právne skutočnosti, na základe ktorých došlo k vzniku určitých právnych vzťahov podľa predchádzajúcej právnej normy, no jednoznačne pripúšťa zmeny tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy (pripúšťa teda zmenu právneho režimu vzťahov, ktoré vznikli v minulosti).

Výsledkom rozlišovania medzi pravou a nepravou retroaktivitou je poznanie, že zďaleka nie každú zmenu, ktorú prinesie nový zákon na právne vzťahy založené právnymi skutočnosťami v predchádzajúcom zákone (na vzťahy, ktoré vznikli počas platnosti minulej právnej normy) je možné spájať s jeho spätným pôsobením a ako takú odmietať.

Podľa Európskeho súdneho dvora spätnú účinnosť európskych právnych predpisov je potrebné posudzovať so zreteľom na rozpor medzi nutnosťou flexibility právneho poriadku a nevyhnutnosťou naplnenia účelu právnej regulácie na strane jednej (teda všeobecný záujem môže spätnú účinnosť ospravedlniť) a potrebou zaručiť subjektom práva stabilitu ich právnych vzťahov (právna istota) a ochranu ich legitímneho očakávania na strane druhej. Podmienka legitímneho očakávania je Európskym súdnym dvorom posudzovaná na základe kritéria jeho predvídateľnosti. Porušenie tohto princípu nastáva vtedy, keď je retroaktívny predpis vydaný náhle a nečakane. Európsky súdny dvor konštatuje porušenie zásady legitímneho očakávania vtedy, ak opatrný podnikateľ nemohol rozumne s vydaním retroaktívnej právnej úpravy počítat' a kedy neexistujú žiadne náznaky týkajúce sa ich vydania.

S účinnosťou od 14. 09. 1995 bol zákonom č. 190/1995 Zb. novelizovaný zákon č. 91/1992 Zb. zákon o veľkej privatizácii. Ustanovenie § 19 citovaného zákona bolo doplnené o ustanovenie § 19a bez prechodných ustanovení. Z dôvodovej správy zákona č. 190/1995 Zb. vyplýva, že toto ustanovenie zabezpečuje určitú ingerenciu fondu vo vzťahu k privatizovanému majetku nachádzajúceho sa u nadobúdateľa, ktorý ešte nesplatil celú kúpnu cenu. Účelom bolo zabezpečiť sledovanie stavu majetku ako aj zabrániť prípadnému prevodu majetku alebo jeho založeniu v prospech tretieho subjektu. Ustanovenie zaviedlo právnu povinnosť vyžiadať si písomný súhlas k prevodu privatizovaného majetku na inú osobu. Zároveň stanovilo, že do uhradenia celej kúpnej ceny nemôže nadobúdateľ platne previesť privatizovaný majetok na ďalšie subjekty. Znenie zákona určuje ex lege neplatnosť úkonov nadobúdateľa, pokiaľ by boli v rozpore s ustanovením tejto časti zákona.

Podľa ustanovenia § 19a ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4 zákona o veľkej privatizácii do splatenia celej kúpnej ceny je nadobúdateľ privatizovaného majetku povinný odo dňa účinnosti zmluvy strpieť, aby fond kontroloval stav a nakladanie s privatizovaným majetkom a na ten účel nahliadal do účtovných dokladov nadobúdateľa privatizovaného majetku.

Do splatenia celej kúpnej ceny je prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb možné len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. Ak fond do 60 dní od doručenia písomnej žiadosti nadobúdateľa fondu na nakladanie s privatizovaným majetkom písomne nevyjadří nesúhlas, má sa za to, že súhlas bol udelený. Predchádzajúci

písomný súhlas fondu je potrebný aj pri akciových spoločnostiach, ktorých majetkové účasti na podnikaní akciovej spoločnosti sú predmetom predaja. Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrží pri nakladaní s týmto majetkom uvedený postup, prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb sú neplatné.

Ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2 nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14.

Úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné.

Spätná účinnosť tohto zákonného ustanovenia sa viaže na dispozičné právo nadobúdateľa k privatizovanému majetku. Najvyšší súd považuje za potrebné poukázať na privatizačnú zmluvu č. 48/1992, v ktorej úpadca súhlasil s obmedzením dispozície s nehnuteľnosťami do splatenia kúpnej ceny a že kúpna zmluva medzi nadobúdateľom privatizovaného majetku a novým vlastníkom bola uzavretá po zmene právneho režimu vzťahu, ktorý vznikol v minulosti. Okrem toho právne vzťahy upravujúce nadobudnutie majetku vo veľkej privatizácii prechádzali mnohými legislatívnymi zmenami.

Vzhľadom na vyššie uvedené kritéria Európskeho súdneho dvora a ústavného súdu posudzovania prípustnosti nepriamej retroaktivity najvyšší súd dospel k názoru, že ustanovenie § 19a zákona o veľkej privatizácii nie je neprimerane zaťažujúce a nepredstavuje neodôvodnený zásah v dôsledku čoho jeho aplikáciou nedošlo k porušeniu princípu právnej istoty a princípu rovnosti.

Najvyššiemu súdu z jeho rozhodovacej činnosti taktiež nie je známe, že by ústavný súd vyslovil rozpor ustanovenia § 19a citovaného zákona s Ústavou Slovenskej republiky.

Pri aplikácii ustanovenia § 19a zákona o veľkej privatizácii najvyšší súd vychádzal z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, podľa ktorého ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj

zmyslom a účelom zákona a z už uvedeného znenia dôvodovej správy k novele zákona č. 190/1995 Z. z. účinnej od 14. 09. 1995.

Účelom Zákona o veľkej privatizácii okrem iného bolo zabezpečiť zaplatenie kúpnej ceny privatizovaného majetku Fondu národného majetku v dôsledku čoho nadobúdateľ privatizovaného majetku bol povinný použiť získané prostriedky z tohto majetku **prednostne** na úhradu svojich záväzkov voči fondu. Úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s touto povinnosťou a všetky na ne nadväzujúce úkony sú podľa ustanovenia § 19a ods. 4 zákona o veľkej privatizácii neplatné. Neplatnosť právnych úkonov súd skúma ex offio.

Zo znenia kúpnej zmluvy zo dňa 12. 10. 2000 vyplýva, že kúpna cena 838 420 Sk nebola v zmysle prísľubu obsiahnutého v písomnej žiadosti úpadcu o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti majetku zo dňa 28. 07. 2000 ako aj podľa ustanovenia § 19a zákona o veľkej privatizácii poukázaná na účet Fondu národného majetku, ale na účet súdnej exekútorky.

V prejednávanej veci ako aj v konaniach vedených na najvyššom súde pod sp. zn. 2Obo/66/2012 a 2Obo/6/2013 úpadca - nadobúdateľ privatizovaného majetku preukazoval splnenie svojej povinnosti voči fondu / prednostná úhrada súm 6 866 021 Sk a 4 800 000 Sk v prospech fondu / dohodou zo dňa 21. 02. 2001.

Dňa 21. 02. 2001 V. ako predávajúci a K. ako kupujúci uzatvorili kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti v cene 11 801 460 Sk. V ten istý deň, t. j. 21. 02. 2001 bola medzi V., K. a Fondom národného majetku Slovenskej republiky uzatvorená dohoda, ktorú zmluvné strany označili ako Dohodu o vzájomnom započítaní pohľadávok.

Súd prvého stupňa uzavrel, že touto dohodou došlo k platnému postúpeniu pohľadávky úpadcom na Fond národného majetku Slovenskej republiky vo výške 11 801 460 Sk v súlade s ustanovením § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Ustanovenie § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka upravuje zmenu v osobe veriteľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávky. Podstatnými náležitosťami zmluvy o postúpení pohľadávky je označenie zmluvných strán, identifikácia postúpenej pohľadávky /popis pohľadávky, čo do jej výšky a právny dôvod jej vzniku/. Nevyhnutnou súčasťou zmluvy o postúpenie pohľadávky je dojednanie o tom, či ide o bezodplatnú, či odplatnú zmluvu.

V prípade odplaty musí byť vyjadrená aj cena za postúpenie pohľadávky. V opačnom prípade je zmluva o postúpení pohľadávky z dôvodu neurčitosti a možnosti obchádzania zákona neplatná /§ 37 a 39 Občianskeho zákonníka/.

Podľa čl. I bod 1 uvedenej dohody z 21. 02. 2001 sa Fond národného majetku Slovenskej republiky a V. dohodli tak, že V. má pohľadávku voči K., ktorá vyplýva z kúpnej zmluvy zo dňa 21. 02. 2001, ktorou boli tejto spoločnosti odpredané nehnuteľnosti za kúpnu cenu 11 801 460 Sk. Podľa čl. I bod 2 V. postupujú túto svoju pohľadávku na Fond národného majetku Slovenskej republiky.

Predmetná zmluva o postúpení pohľadávky neobsahuje dohodu, že sa jedná o odplatné postúpenie pohľadávky, a teda ani cenu za jej postúpenie v dôsledku čoho najvyšší súd uzavrel, že základe tejto zmluvy o postúpení pohľadávky sa Fond národného majetku bezodplatne stal veriteľom pohľadávky vo výške 11 801 460 Sk voči dlžníkovi K.

Podľa ustanovenia § 364 Obchodného zákonníka na základe dohody strán možno započítať akékoľvek vzájomné pohľadávky. Podľa § 580 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu, zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia podmienkou platného započítania je, že musí ísť o vzájomné pohľadávky. Každá započítavaná pohľadávka musí byť tiež označená dostatočne určito tak, aby nebola zameniteľná s inou pohľadávkou. Dostatočná identifikácia pohľadávky ďalej slúži na to, aby medzi zmluvnými stranami nevznikali pochybnosti o tom aká pohľadávka, ako a kedy bola započítaná. Neurčitosť pohľadávky v zmluve o jej započítaní spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o započítaní podľa ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka.

Podľa článku I bodu 3 dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok Fond národného majetku Slovenskej republiky má pohľadávku voči V., ktorá pozostáva z nezaplatenej kúpnej ceny vo výške 24 954 000 Sk a príslušenstva, ktorá vyplýva z kúpnej zmluvy o predaji podniku č. 42/1992 zo dňa 27. 07. 1992 vrátane dodatku č. 1 zo dňa 29. 09. 1994.

V článku I bod 4 sa V. a Fond národného majetku dohodli, že započítajú pohľadávku FNM SR vyplývajúcu z kúpnej zmluvy č. 42/1992 zo dňa 27. 07. 1992 voči pohľadávke V. vyplývajúcej z postúpenej pohľadávky voči K.

Podľa čl. III pohľadávky špecifikované v čl. I a čl. II sa započítavajú do výšky v akej sa kryjú, t. j. v sume 11 801 460.

Najvyšší súd na rozdiel od vysloveného právneho názoru súdom prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že v prejednávanej veci nedošlo k platnému započítaniu pohľadávok medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky a V. /úpadcom/. Z článku I bod 1 a 2 dohody o vzájomnom započítaní vyplýva, že V. stratili postavenie veriteľa vo vzťahu k pohľadávke 11 801 460 Sk, pričom novým veriteľom tejto pohľadávky sa stal Fond národného majetku Slovenskej republiky. Nakoľko V. nemali voči Fondu národného majetku v dohode uvedenú pohľadávku /naopak veriteľom tejto pohľadávky už bol bezodplatne fond/ podľa článku I bod 4 nemohlo dôjsť k platnému započítaniu. Okrem toho predmetom dohody neboli vzájomné pohľadávky medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky a V., a preto nemohlo dôjsť k stretu vzájomných pohľadávok ako i zániku pohľadávky Fondu národného majetku Slovenskej republiky špecifikovanej v čl. I bod 3 uvedenej dohody. Navyše pohľadávka započítavaná fondom t. j. 24 954 000 Sk a príslušenstvo nie je určitá, nie je zrejmé z čoho sa skladá pohľadávka a jej príslušenstvo a aká je jeho výška, či spôsob jeho určenia.

Na základe uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že úpadca pri predaji privatizovaných nehnuteľností postupoval v rozpore s ustanovením § 19a zákona o veľkej privatizácii, nakoľko získanými finančnými prostriedkami prednostne neuhradil svoj záväzok voči fondu. Navrhovateľ preto svoje vlastnícke právo k vylučovaným nehnuteľnostiam doložil neplatnými zmluvami.

Odvolať v závere podaného odvolania spochybnil naplnenie ust. § 157 ods. 2 O. s. p. pri vyhotovení napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti najvyšší súd zdôrazňuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky

právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Vyjadruje to aj znenie ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Účelom odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozsudku by malo účastníkom konania dovoliť posúdiť ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Najvyšší súd musel konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti týkajúcej sa dobrej viery navrhovateľa s poukazom na zápis v katastri nehnuteľnosti nie je súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., neobsahuje všetky náležitosti kladené zákonom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky s prihliadnutím k zistenej vade konania majúcej za následok odňatie odporcovi možnosti konať pred súdom napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, v ktorom s poukazom na ust. § 224 ods. 3 O. s. p. rozhodne o trovách celého konania.

V novom konaní vo veci bude úlohou súdu prvého stupňa postupovať podľa ust. § 157 O. s. p. pri posudzovaní právnej skutočnosti, nadobudnutia vlastníckeho práva navrhovateľom k vylučovaným nehnuteľnostiam podľa ustanovenia § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Podľa ust. § 226 O. s. p. pre Krajský súd v Bratislave, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie, je právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky záväzný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 26. februára 2014

JUDr. Beáta Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová